

HỒI THỨ MỘT TRĂM HAI MƯƠI MỐT

ĐẦU HÀNG PHẢI UỐNG NẤO THẦN ĐẠN

Bỗng bề phẳng lặng như tờ. Đột nhiên có tiếng rên.

- Trời ơi!

Thanh âm đầy vẻ đau đớn sợ sệt. Canh khuya thanh vắng, khiến người nghe càng ớn lạnh xương sống.

Lệnh Hồ Xung biết đó là tiếng la của Hắc Bạch Tử thì lòng chàng không khỏi ngấm ngấm áy náy, mặc dù vì hấn mưu đồ ám toán mà bị quả báo.

Chàng cho là hấn lọt vào bàn tay bọn Bảo Đại Sở thì nhất định dữ nhiều lành ít.

Tiếp theo chàng lại nghe tiếng bước chân nhộn nhịp. Bọn Hoàng Chung Công tiến vào trong nhà.

Lệnh Hồ Xung lại ghé mắt nhòm qua cửa sổ thì thấy Ngọc Bút Ông và Đan Thanh tiên sinh chia nhau đỡ hai bên Hắc Bạch Tử.

Hắc Bạch Tử mặt xám như tro tàn. Cặp mắt lơ lơ thất thần khác hẳn với ngày trước hấn tỏ ra rất tinh minh cường kiện.

Hoàng Chung Công khom lưng nói:

- Khai bẩm... bốn vị trưởng lão!... Tên yêu phạm đó quả nhiên... đã đi mất rồi... Thuộc hạ xin nạp mình trước bốn vị trưởng lão để chịu chết.

Dường như hấn biết rằng không còn có lý nào thoát được nên giọng nói tỏ ra trấn tĩnh, không khích động như lúc trước.

Bảo Đại Sở sa sầm nét mặt hỏi:

- Người bảo Hắc Bạch Tử không ở trong trang mà sao bây giờ hấn lại xuất hiện? Vụ này là thế nào đây?

Hoàng Chung Công đáp:

- Thuộc hạ không hiểu chi hết. Hồi ơi! Vụ này đều do bọn thuộc hạ bốn người ham mê cầm, kỳ, thi, họa để đến nỗi bị người nhòm thấy chỗ sơ hở rất lớn của mình. Kẻ thi hành gian kế này chắc là mưu sâu thâm hiểm đem người ấy... đem người ấy ra thoát rồi.

Lệnh Hồ Xung không khỏi bàng khuâng tự hỏi:

- Té ra Nhâm tiên bối cũng trốn thoát rồi. Bọn này không biết thật ư?

Bỗng nhiên Bảo Đại Sở nói:

- Bọn ta bốn người vâng lệnh giáo chủ đến điều tra cho biết rõ yếu phạm tẩu thoát trong trường hợp nào. Nếu các người bẩm báo sự thất đường dấu điểm một chút gì, thì hoặc giả chúng ta có thể năn nỉ giáo chủ giảm cho, may ra giáo chủ phát lạc các người một cách nhân đức.

Hoàng Chung Công thở dài nói:

- Dù cho giáo chủ có dạ từ bi, bốn vị trưởng lão đem lòng kiến cố thì bọn thuộc hạ cũng chẳng còn mặt mũi nào sống ở thế gian nữa. Có điều những chuyện ngoắt ngoéo trong vụ này mà thuộc hạ lại chẳng biết gì thì dù có chết cũng không nhắm mắt được. Bảo trưởng lão! Giáo chủ lão nhân gia có ở Hàng Châu không?

Bảo Đại Sở giương cặp mày rậm lên hỏi lại:

- Ai bảo người là lão nhân gia ở Hàng Châu?

Hoàng Chung Công đáp:

- Thế thì hôm qua tên yếu phạm trốn thoát sao giáo chủ lão nhân gia đã biết ngay? Lão nhân gia vừa hay biết liền phái bốn vị trưởng lão tới Mai trang ngay chứ gì?

Bảo Đại Sở hừ một tiếng rồi hỏi:

- Người nói mỗi lúc một thêm hồ đồ. Ai bảo người tên yếu phạm đó trốn đi hôm qua?

Hoàng Chung Công đáp:

- Người đó đúng là mới vượt ngục giữa trưa hôm qua. Khi đó bọn thuộc hạ ba người tưởng hắn là Hắc Bạch Tử dè dặt hắn đã dùng cách "Di hoa tiếp mộc", đem Hắc Bạch Tử giam vào nhà lao, mặc quần áo Hắc Bạch Tử vào mình đi xông ra ngoài. Vụ này tam đệ cùng tứ đệ cố nhiên đã thấy rõ ràng. Ngoài ra Đinh Kiên còn bị hắn đá hất đi gãy mất mấy rễ xương sườn.

Bảo Đại Sở quay lại nhìn ba vị trưởng lão kia lắc đầu nói:

- Cha này nói quanh nói quẩn, không hiểu hắn nói gì.

Người béo mập lên tiếng:

- Chúng ta mới được tin mừng tám tháng trước.

Lão vừa nói vừa bấm ngón tay tính toán rồi tiếp:

- Đến bữa nay là 24 ngày.

Hoàng Chung Công lùi lại hai bước. Bỗng nghe đánh "bình" một tiếng. Lưng hắn đập mạnh vào tường, hắn ấp úng:

- Quyết... quyết không thể thế được. Bọn thuộc hạ mắt thấy rõ ràng hắn mới trốn ra hôm qua.

Hắn đi ra đến cửa lớn tiếng gọi:

- Thi Lệnh Oai! Khiêng Đinh Kiên vào đây!

Thi Lệnh Oai ở đằng xa đáp lại:

- Dạ!

Bảo Đại Sở tiến lại trước mặt Hắc Bạch Tử nắm lấy ngực hắn nhắc người hắn lên thì thấy chân tay rũ liệt tựa hồ bao nhiêu khớp xương trong người đều gãy hết chỉ còn một túm da.

Lão gày nhom đen đuôi nói:

- Đúng thế rồi! Y bị "Hấp tinh đại pháp" của thằng cha đó hút hết khí lực toàn thân rồi.

Bảo Đại Sở hỏi:

- Người bị hại vào lúc nào?

Hắc Bạch Tử áp ứng đáp:

- Thuộc hạ đúng hôm qua bị hấn nắm giữ rồi không nhúc nhích được chút nào đành để mặc cho hấn muốn làm gì thì làm.

Bảo Đại Sở trong lòng rất đổi nghi ngờ hỏi tiếp:

- Thế là nghĩa làm sao?

Hắc Bạch Tử đáp:

- Hấn kéo thuộc hạ qua lỗ vuông nhà lao, cởi hết quần áo ra rồi... lấy xiềng khóa sắt khóa vào chân tay thuộc hạ. Đoạn hấn chuồn qua lỗ vuông ra ngoài.

Bảo Đại Sở chau mày hỏi:

- Hôm qua ư? Sao lại hôm qua được?

Lão gây nhom cũng hỏi:

- Xiềng khóa chân tay kia làm sao mà bẻ gãy được?

Hắc Bạch Tử đáp:

- Thuộc hạ thật không hiểu...

Ngốc Bút Ông nói:

- Thuộc hạ xem kỹ chỗ khóa đứt thì ra hấn đã dùng một thứ cương ty cực kỳ lợi hại để cửa đứt.

Xiềng khóa đúc bằng thép nguyên chất thì thứ cương ty này phải ghê gớm lắm mới cửa đứt được. Không hiểu hấn lấy đâu ra được thứ cương ty đó?

Ngốc Bút Ông đang nói thì Thi Lệnh Oai đã dẫn hai tên gia đình khiêng Đinh Kiên vào. Đinh Kiên được đặt xuống giường và phủ một chiếc khăn đen.

Bảo Đại Sở bóc chăn ra thò tay vào trước ngực khế ấn một cái. Đinh Kiên la lên một tiếng thật to, hiển nhiên hấn đau đớn vô cùng.

Bảo Đại Sở gạt đầu rồi vẫy tay một cái Thi Lệnh Oai cùng hai tên gia nhân lại khiêng Đinh Kiên ra.

Bảo Đại Sở nói:

- Y bị hất quả nhiên nặng lắm. Đúng là hành động của thằng cha đó gây ra.

Người đàn bà đứng tuổi ngồi ở mé tả bây giờ mới lên tiếng:

- Bảo trưởng lão! Nếu thằng cha đó mới vượt ngục hôm qua thế thì mừng tám tháng trước chúng ta được tin e rằng tin ấy là tin giả mạo. Té ra bè đảng hấn ở bên ngoài cố ý bày ra nghi trận khiến cho chúng ta phải nao núng trong lòng.

Tuổi暮 hiển nhiên đã lớn mà thanh âm rất nên trường đẹp chăng?

Bảo Đại Sở lắc đầu đáp:

- Không có lý nào giả được.

Phu nhân hỏi lại:

- Sao lại giả được?

Bảo Đại Sở đáp:

- Tiết Hương chủ toàn thân mặc thiết giáp bằng một thứ vải sắt chế luyện rất công phu đao kiếm đâm thường chém không vào. Thế mà bị năm ngón tay y đâm thủng, móc lấy trái tim. Trừ thằng cha đó thì hiện trên đời này không còn thằng cha nào khác nữa...

Lệnh Hồ Xung nghe tới đây thì đột nhiên có người khẽ vỗ vai một cái mà trước cử động này không có triệu chứng gì khiến chàng giật mình đánh thót một cái quay phắt lại thì thấy hai người đứng ở sau lưng. Hai người này xây lưng về phía bóng trăng nên không nhìn rõ mặt. Một người vẫy tay nói:

- Huynh đệ! Chúng ta tiến vào đi!

Chính là thanh âm Hường Vãn Thiên. Lệnh Hồ Xung cả mừng khẽ gọi:

- Hường đại ca!

Tuy hai người nói rất khẽ mà mấy nhân vật trong nhà cũng nghe rõ.

Bảo Đại Sở quát hỏi:

- Ai?

Bỗng nghe một người nổi lên tràng cười the thé. Tiếng cười vang động cả mái ngói, chính do người đứng bên Hường Vãn Thiên đã phát ra. Tiếng cười này khiến cho Lệnh Hồ Xung ù cả tai, chàng lại cảm thấy khí huyết trong người nhộn nhạo khó chịu khôn tả. Người kia rảo bước tiến về phía trước. Gặp bức tường chắn ngang, y đưa hai tay ra đẩy đánh sầm một tiếng. Bức tường thủng ra một lỗ hổng lớn. Người kia liền chạy vào.

Hường Vãn Thiên thò tay ra dắt Lệnh Hồ Xung sóng vai tiến vào trong nhà. Bọn Bảo Đại Sở bốn người đều đã đứng lên tay cầm binh khí. Vẻ mặt rất đổi hoang mang.

Lệnh Hồ Xung nóng lòng muốn coi người đó là ai thì thấy y xây lưng về phía chàng nên không trông rõ mặt chỉ thấy mớ tóc dài đen xỏa xuống vai. Người đó mặc áo màu xanh.

Bảo Đại Sở hỏi:

- Té ra... là Nhâm... Nhâm tiên bối đã đến...

Người kia hừ một tiếng sừng sững tiến lại.

Bọn Bảo Đại Sở, Hoàng Chung Công bắt giắc lùi lại hai bước.

Người kia quay lại ngồi xuống chiếc ghế ở giữa nhà. Chính là chiếc ghế mà Bảo Đại Sở vừa ngồi.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung mới nhìn rõ tướng mạo, chàng thấy mặt y dài thườn thượt, mặt cắt không còn giọt máu, nước da trắng bạch, mày thanh mắt sáng, sắc mặt y khiến cho người ta phải sợ hãi, trông chẳng khác thầy ma dưới mộ mọc lên.

Y đưa tay ra vẫy Hướng Vấn Thiên và Lệnh Hồ Xung nói:

- Hướng huynh đệ! Lệnh Hồ huynh đệ! Lại đây ngồi chơi.

Lệnh Hồ Xung nghe thanh âm này không khỏi vừa kinh ngạc vừa mừng thầm, chàng hỏi:

- Lão gia! Lão gia là Nhâm tiên bối ư?

Người kia tủm tỉm cười đáp:

- Chính thị! Kiếm pháp huynh đệ rất cao minh!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Quả nhiên tiên bối đã thoát được hiểm. Bữa nay...

Người kia cười hỏi:

- Bữa nay huynh đệ định cứu ta ra thoát khỏi lao lung, có đúng thế không? Ha ha! Ha ha! Hướng huynh đệ. Chú này có thể chơi được đây.

Hướng Vấn Thiên kéo tay Lệnh Hồ Xung đặt chàng ngồi xuống mé hữu người kia còn hấn ngồi xuống mé tả, rồi nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ gan dạ hơn người, quả là một đấng nam nhi đường đường có dũng khí trên đời.

Người kia cười nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ! Khuất tất huynh đệ phải giam ở dưới đáy hồ ba tháng. Ta rấy lấy làm áy náy. Ha ha!

Lúc này trong lòng Lệnh Hồ Xung đã ngấm ngấm hơi rõ manh mối, nhưng chàng chưa hiểu rõ hoàn toàn.

Lão Nhâm cười hề hề ngó Lệnh Hồ Xung nói:

- Tuy huynh đệ vì ta mà phải ở tù ba tháng rưỡi, nhưng đó cũng là cơ duyên khéo xếp đặt cho lão đệ luyện thành môn "Hấp tinh đại pháp" mà ta đã khắc vào tấm thiết bản. Ha ha! Cái đó ta tưởng cũng đủ để đền bù cho lão đệ rồi.

Thần công khắc trên tấm thiết bản là của... lão tiên bối đấy ư?

Lão họ Nhâm mỉm cười đáp:

- Nếu không phải ta thì ở trên đời này còn ai hiểu được "Hấp tinh đại pháp" nữa?

Hướng Vấn Thiên cũng xen vào:

- Lệnh Hồ huynh đệ! Hấp tinh thần công của Nhâm giáo chủ ở trên đời này chỉ truyền cho một mình lão đệ mà thôi. Tiểu huynh mừng cho lão đệ.

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Lão tiên bối đây là Nhâm giáo chủ ư?

Hướng Vấn Thiên đáp:

- Té ra đến bây giờ mà lão đệ vẫn chưa rõ địa vị của Nhâm giáo chủ? Vị này chính là Nhâm giáo chủ của Triều Dương thần giáo, húy là Nhâm Ngã Hành đó. Lão đệ đã từng nghe danh bao giờ chưa?

Lệnh Hồ Xung đã biết Triều Dương thần giáo tức là Ma giáo. Có điều chỉ người trong giáo phái họ mới kêu là Triều Dương thần giáo, còn người ngoài đều gọi là Ma giáo. Nhưng chàng ngạc nhiên ở chỗ giáo chủ Ma giáo là Đông Phương Bất Bại, thì sao lại mọc ra lão Nhâm Ngã Hành này?

Chàng liền ấp úng đáp:

- Tên húy Nhâm... giáo chủ, tiểu đệ có sờ thấy khắc vào tấm thiết bản, nhưng tiểu đệ chưa biết lão gia lại chính là giáo chủ.

Lão già gây khằng gây kheo đột nhiên la lên:

- Y có phải là giáo chủ gì đâu! Giáo chủ của Triều Dương thần giáo ta là Đông Phương giáo chủ, khắp thiên hạ còn ai không biết? Thằng cha họ Nhâm đây làm loạn phản thầy đã bị khai trừ và trục xuất ra khỏi môn trường. Hướng Vấn Thiên kia! Người giúp kẻ phản nghịch làm điều tội lỗi mà không sợ bị tội lằng trì thảm khốc ư?

Nhâm Ngã Hành từ từ quay lại ngó chằm chặp lão cao gây hỏi:

- Có phải ngươi là Tần Bang Vĩ không?

Lão gây nhom dõng dạc đáp:

- Chính thị!

Nhâm Ngã Hành lại hỏi:

- Khi ta lên chấp chương giáo phái, có phải ngươi đang làm kỳ chủ đội Thanh Kỳ không?

Tần Bang Vĩ đáp:

_ Đúng thế!

Nhâm Ngã Hành thở dài nói:

- Thế mà bây giờ ngươi đã được liệt vào hàng mười vị trưởng lão, thì ra ngươi thăng chức mau quá! Không hiểu vì lẽ gì Đông Phương Bất Bại lại coi trọng ngươi như vậy?

Tần Bang Vĩ đáp:

- Ta hết dạ trung thành với bản giáo, hễ gặp việc là đi trước. Hơn hai chục năm hết mình phục vụ, lập nhiều công trạng, nên được thăng lên đến chức trưởng lão.

Nhâm Ngã Hành nói:

- Thế là đáng lắm nhỉ?

Đột nhiên y lạng người đi một cái vọt đến trước mặt Bảo Đại Sở. Tay trái y thò ra nhằm chụp vào cổ họng đối phương.

Bảo Đại Sở sợ tái mặt. Tay phải hắn cầm đơn đao mà không kịp vung lên chém vào cánh tay Nhâm Ngã Hành. Hắn đành đưa khuỷu tay trái lên che đỡ cổ họng. Đồng thời hắn lùi chân trái lại một bước, tiện đà tay phải khoa đao chém tới.

Bảo Đại Sở ra một chiêu thủ và một chiêu phản công chỉ trong nháy mắt. Thế thủ rất nghiêm mật mà thế công cũng lợi hại vô cùng. Đúng là thủ pháp của bậc cao nhân.

Nhưng Nhâm Ngã Hành phóng tay phải còn lẹ hơn hắn một bước. Đơn đao của Bảo Đại Sở chưa chém tới y đã nắm được trước ngực đối phương.

Bỗng nghe đánh soạt một tiếng! Nhâm Ngã Hành đã móc được một vật trong bọc Bảo Đại Sở kéo ra. Chính là tấm hắc mộc lệnh bài.

Y xoay tay mặt lại liền nắm ngay được cổ tay phải Bảo Đại Sở vặn đi một cái.

Đột nhiên ba tiếng "choảng, choảng, choảng" vang lên. Hướng Vấn Thiên đã hơi kiểm đâm Tần Bang Vĩ và hai tên trưởng lão kia, mỗi người một chiêu.

Ba tên trưởng lão đều vung binh khí lên gạt.

Hướng Vấn Thiên phóng ba chiêu này chỉ cốt để ngăn trở bọn họ không kịp cứu viện Bảo Đại Sở mà thôi.

Ba chiêu qua rồi, Bảo Đại Sở đã hoàn toàn bị Nhâm Ngã Hành kiểm chế.

Nhâm Ngã Hành mỉm cười hỏi:

- Ta chưa thi triển "Hấp tinh đại pháp" ngươi có muốn ném một chút cho biết mùi vị không?

Bảo Đại Sở là một tay từng trải việc đời trong Ma giáo, lại biết nhiều hiểu rộng. Trong khoảng thời gian chớp nhoáng, hắn đã nghĩ ngay tới tình trạng này mà không đầu hàng thì ắt phải uống mạng, chứ chẳng còn đường lối nào khác.

Hắn quyết định chủ ý rất mau lẹ, đáp ngay:

- Nhâm giáo chủ! Bảo Đại Sở này từ giờ trở đi xin tận trung với giáo chủ.

Nhâm Ngã Hành hỏi:

- Bây giờ ngươi tuyên thệ tận trung với ta. Sau này ngươi lại hối hận thì sao?

Bảo Đại Sở đáp:

- Xin Nhâm giáo chủ cho thuộc hạ đời tới lập công, lấy công chuộc tội.

Nhâm Ngã Hành nói:

- Được lắm! Vậy ngươi hãy uống viên thuốc này đi.

Y nói rồi buông tay, móc trong bọc lấy cái bình sứ dốc ra một viên thuốc màu đỏ, liệng cho Bảo Đại Sở.

Bảo Đại Sở đón lấy, chẳng cần ngó lại, bỏ ngay vào miệng nuốt xuống bụng.

Tần Bang Vĩ bỗng la thất thanh:

- Đó là... Đó là "Tam thi não thần đan"?

Nhâm Ngã Hành gật đầu đáp:

- Người nói đúng đó! chính là Tam thi não thần đan.

Nhâm Ngã Hành lại lấy trong bình ra sáu viên não thần đan màu hồng nữa, tiện tay liệng xuống bàn.

Sáu viên thuốc ở trên mặt bàn vẫn lăn long lóc không ngừng. Chẳng những không viên nào rớt xuống đất, mà vẫn giữ tình trạng một viên ở giữa, năm viên xung quanh. Những viên thuốc vẫn tiếp tục xoay chuyển, cách quãng thủy chung vẫn đều đặn không thay đổi chút nào.

Nhâm Ngã Hành lại hỏi:

- Các người có biết Tam thi não thần đan lợi hại thế nào không?

Bảo Đại Sở đáp ngay:

- Ai đã uống Não thần đan của giáo chủ rồi là vĩnh viễn nghe lời giáo chủ sai bảo, dầu chết cũng chẳng dám từ nan. Nếu không thế con thi trùng trong viên thuốc đang nằm chết cứng tự nhiên hoạt động trở lại chui vào trong óc mà cắn não tủy. Dĩ nhiên là nạn nhân đau đớn không thể chịu nổi, hành động lại càng càn rỡ điên rồ, so với bị chó dại cắn còn ghê gớm hơn.

Nhâm Ngã Hành hỏi:

- Người nói đúng lắm! Nhưng người đã biết Não thần đan linh nghiệm là thế mà sao còn dám cả gan nuốt vào?

Bảo Đại Sở đáp:

- Từ nay trở đi thuộc hạ đã nhất tâm trung thành với giáo chủ thì Não thần đan có lợi hại gấp trăm lần nữa cũng chẳng can gì cho thuộc hạ.

Nhâm Ngã Hành cười ha hả nói:

- Hay lắm! Hay lắm! ở đây còn ai muốn uống nữa không?

Hoàng Chung Công, Ngốc Bút Ông, Đan Thanh tiên sinh ngơ ngác nhìn nhau. Họ đều biết rằng Bảo Đại Sở nói thế là đúng sự thật.

Bọn trưởng lão ở trong Ma giáo lâu ngày đã biết trong những viên "Tam thi não thần đan" có giống thi trùng bình thường chúng không phát tác thì chẳng có chi khác lạ. Nhưng cứ đến giờ Ngọ ngày tết Đoan Ngọ mà không uống thêm thuốc của Nhâm Ngã Hành không được.

Nguyên chất thuốc đó kiềm chế thi trùng đã hết hiệu nghiệm thì con trùng lại hoạt động xuyên vào trong óc khiến cho người hành động như yêu quái lý tính khác thường. Khi lý tính đã thất thường, thì càn cả cha mẹ vợ con để ăn thịt. Hiện nay chất độc đến thứ này là tệ nhất.

Mọi người còn đang ngẩn ngừ, Hắc Bạch Tử bỗng lớn tiếng:

- Giáo chủ từ bi! thuộc hạ xin được uống một viên trước.

Hắn nói xong gắng gượng đi tới bên bàn, với tay lên định lấy thuốc.

Nhâm Ngã Hành khẽ phát tay áo một cái. Hắc Bạch Tử chân đứng không vững ngã nằm ngửa xuống đánh huyếch một tiếng. Đầu đụng vào tường khá mạnh.

Nhâm Ngã Hành cười lạt bảo:

- Người đã mất hết công lực biến thành phế nhân thì còn uống linh đan diệu dược của ta thế nào được?

Rồi y quay lại hỏi:

- Tần Bang Vĩ! Vương Thành! Tang Tam Nương! các người không muốn uống linh dược của ta chăng?

Thiếu phụ trung niên là Tang Tam Nương khom lưng đáp:

- Thuộc hạ xin thề từ nay trở đi tận trung giáo chủ, quyết chẳng hai lòng.

Một lão nữ người béo chùn béo chụt là Vương Thành nói:

- Thuộc hạ cũng xin kính cẩn tuân theo mệnh của giáo chủ.

Hai người liền đến bên bàn, mỗi người thò tay lấy một viên thuốc.

Nguyên hai người này từ trước nay vốn úy kỵ Nhâm Ngã Hành. Nay thấy y vượt ngục ra được thì chẳng còn hồn vía nào nữa. Vì sợ quá nên hai người không dám ho he phản kháng. Còn Tần Bang Vĩ ở lấy đầu mục hạng giữa mới được thăng lên. Lúc Nhâm Ngã Hành nắm giữ quyền binh, hắn đi trông coi mấy huyện trong tỉnh Giang Tây chưa biết thủ đoạn lợi hại của Nhâm Ngã Hành. Vừa thấy Vương Thành và Tang Tam Nương tiến lại lấy thuốc uống liền la lên:

- Ta xin kiếu đây!

Hắn chỉ đầu ngón chân xuống nhảy vọt ra cửa sổ ngoài.

Nhâm Ngã Hành bật lên tiếng cười khanh khách. Y không đứng lên ngăn cản, chờ cho Tần Bang Vĩ chuồn qua cửa sổ rồi mới phất tay một cái. Một cây trường tiên màu đỏ từ trong tay áo vọt ra.

Mọi người vừa hoa mắt lên bỗng nghe Tần Bang Vĩ "ối" lên một tiếng. Cây trường tiên từ trong cửa sổ vọt ra đã quán lấy chân hắn kéo ngược trở lại.

Cây trường tiên này chỉ lớn bằng đầu ngón tay út, thế mà Tần Bang Vĩ bị nó quán lấy mất cả chân trái, đành nằm lăn lộn dưới đất không lối nào đứng lên được.

Nhâm Ngã Hành nói:

- Tang Tam Nương! Người hãy lấy một viên Nảo Thần đan bóc cẩn thận lần vỏ ngoài đi!...

Tang Tam Nương dạ một tiếng rồi cầm một viên thuốc trên bàn, mụ đưa mấy ngón tay nhỏ nhắn ra bóc lần vỏ màu hồng bên ngoài. Bên trong lộ ra một viên tròn nhỏ màu xám.

Nhâm Ngã Hành nói:

- Nhét cho nó uống đi!

Tang Tam Nương đáp:

- Dạ!

Rồi chạy đến Tần Bang Vĩ quát:

- Há miệng ra!

Tần Bang Vỹ xoay mình lại phóng chưởng véo một cái nhằm đánh Tang Tam Nương.

Võ công Tần Bang Vỹ so với Tang Tam Nương chỉ kém một chút nhưng hai người cách nhau khá xa, chân hắn lại bị cây trường tiên quấn lấy, huyết đạo bị kiềm chế nên kinh lực ở cánh tay bị giảm sút rất nhiều.

Tang Tam Nương phóng chân trái đá vào cổ tay hắn. Mụ giơ chân phải lên nện trúng ngực hắn đánh "bình" một tiếng. Tiếp theo chân trái mụ thi triển thế Uyên ương liên hoàn đá vào bả vai hắn.

Tay trái Tang Tam Nương giữ bóp má Tần Bang Vĩ còn tay phải nhét viên thuốc đã bóc vào miệng hắn.

© [HQD](#)